

veel keslegi üks ees ei ole läinud, ei või meid seddagi ferjajaks sõimata! Ei olle meil ial sedda mötted olnud ferjama minna, ja kui siin ühe kotti täije õbberaha meise añaküd siiski ei müüs meie sedda koera, kes meile issa mällestuseks jänud. Luisa lissas jure: Se koer ei läheks mitte ojjades meie jurest ärra, ja önnis issa finnitas meid veel surma woodil, et pidame koera finni piddama. Stigglas läks puhkis ning torrisedes ärra.

Kui lapsed iljemine puhkama läksid siis eitis Luupluup nende aseme jalgo otsa maggama, ja olli väestel lastel se läbbi veel taewalisko kaitseja förwas üks ilmlik waht, truuim ning walwlitum kui inimesed. Lapsed maggasid lapse kõmbel rahuliste, eggas ei tulnud neil murre sellepärrast süddamesse et neil leiva pallukest enam majjas ei olnud. Koer olli ommiku kui valge lätte jõudis vast välja läinud ja isse peöra ulse eest lahti teinud. Tük aja pärrast tulli ta tuppa tagasisi lapsoleksi watama, ja et neid veel alles maggamas leidis, sassis ta ammasteega laste rietest linni ja rapputas neid senni kui unni lahlus. Ni faua kui lapsed silmi vessid ja riideid selga pannid, otis koer kannatlikult, siis alkas ta ulse füles kraopima, — wahtis terraselt laste silmi ja lipputas sabba; eggas ei jätnud koer ennenaine sedda tembutamist tunni lapsed temaga vast välja läksid. Läwwele astudes seisis suur Alpeni mäggede pativ nende silma ees ja ilgas päikese

tõusmise vasto! Üks otsata suur ulk lumé ning jäega kattetud Faljo künkad punnetasid omikusel päätäpsitel otsego Jehova ohverdamise altarid; nende ülle kõikusid eslepuunased vilvekesed otsego Jumala inglid. Aga Jumala waim öhtas laddusa vahme tuule-oo sees ja kõik ilgarva faste-tiskaga kinnast ehitatud rohhu-ladrad nikkutasid ennast otsego palves maha, ja kõik linnud tööstid metsas omikust rõemu-lausu üles. Et kül mõlemad lapsed saggedast sedda loomise illu jubba ennegi näinud, siiski läks nende meel sedda wadates röemsaks, ja uus rammu tulli neil süd-damesse. Kõik ilmliskud murred unnustades täis lootust taevase Ihsa peale, kõndisid neinad koera jälgil, kes veikest teeradda möda mäggede poole töötas. — Kui neinad senna paika joudsid kus üks teejuhi sammus seisis, seal jäi Luupluup puhkama ja läänas niha otsa senna poolc kust kõige enamist teeläijad wõerad tullevad; lapsed teggid nisamoti. Said nemad hä tük aega nõnda otes viitnud, siis ütles Luisa nutliko healega: Armas Lena, miño kõht on vägga tühi. Lena wõttis karmanist ühe leiva-paljuse ja ütles dele andes: „Säh, wõtta ja sõö! mis ma eile öhtul ädda tarbeksi tallele pannin; meie jõuame Luupluupiga veel piisut kannatada.“ Luisa törkus eßiteks vasto wöttes, tahtis leiba õega jäggada, aga kui wanem ei wõtnud, sõi ta pallusele ärra. Mattuke aega peale sedda tulli üls ülsik rändaja, prill niha peal, paunake seljas, maalimise tastu kaenlas,